

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 1919, sp. zn. R II 132/19

Číslo: 297/1919

Právní věta:

K útratám odvolacího řízení se předpis § 371 čís. 1 ex. ř. nevztahuje.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 21.10.1919

Spisová značka: R II 132/19

Číslo rozhodnutí: 297

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Prvá stolice povolila k návrhu vymáhající strany na základě rozsudku krajského soudu a rozsudku vrchního soudu zemského, kterýmžto poslednějším rozsudkem rozsudek krajského soudu byl potvrzen, proti straně povinné k zajištění útrat první a druhé stolice exekuci zabavením a uschováním dlužníkových svršků.

Rekursní soud zamítl návrh, pokud směřoval k povolení zajišťovací exekuce pro útraty odvolacího řízení, uváživ toto: Dle § 371 č. 1 ex. ř. lze povolit exekuci k zajištění peněžitých pohledávek mimo jiné též na základě rozsudku v druhé stolici potvrzeného (auf Grund eines in zweiter Instanz bestätigten Urteiles), bylo-li proti rozsudku druhé stolice podáno dovolání, Ustanovení toto, jež vstoupilo na místo ustanovení poslední věty odstavce třetího, § 505 c. ř. s. (čl. VI čís. 31 a čl. VIII, čís. 46 čís. nařízení ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. z.), jest ustanovením výjimečným a nelze je proto vykládati extensivně. Není proto pochybným, že titulem k zajištění v tomto případě jest toliko rozsudek prvního soudce, pokud byl v druhé stolici potvrzen, a nikoli snad i nový výrok soudu druhé stolice o útratách odvolacích, který nemusí ani sdíleti osud věci hlavní.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Císařským nařízením ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. z. (o úlevách soudů) byla poslední věta § 505 c. ř. s., jež zněla „dovolání proti potvrzujícímu rozsudku druhé stolice nepřisluší odkládacího účinku“, odstraněna, z čehož plyne, že dovolání proti rozsudku druhé stolice, bez rozdílu, zda jedná

se o rozsudek potvrzující či změňující, má účinek odkladací. Ustanovení § 371 čís. 1 ex. ř., jež souvisí se změnou provedenou takto ve znění předpisu § 505 c. ř. s., nemá právního významu, který mu přikládá stěžovatelka, nýbrž jím bylo jen vysloveno, že v případě, bylo-li proti potvrzujícímu rozsudku druhé stolice podáno dovolání, může býti na základě rozsudku druhou stolicí potvrzeného, tedy na základě rozsudku první stolice, povolena zajišťovací exekuce i bez osvědčení nebezpečí, v § 370 ex. ř. blíže uvedeného. Povolení zajišťovací exekuce se tedy na útraty, vzešlé v druhé stolicí, nemůže v takovém případě vztahovati a to přes ustanovení § 528 c. ř. s. v doslovu novely o úlevách soudu; neboť bylo-li, jako v případě, o něž tu jde, podáno dovolání proti celému obsahu potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu, bylo tím odporováno i výroku o útratách, jenž, bude-li rozsudek druhé stolice ve třetí stolicí ve věci samé změněn, může rovněž dojít změny, pokud se týče jich přisouzení (nikoli ovšem pokud jde o výši jednotlivých položek).